

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ - ΕΜΑΝΟΥΕΛΛΑ ΤΖΑΝΕΡΑΚΗ

•••Συντάχθηκε απο τον/την ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ•••
•••••Πέμπτη•••, 04 •••Απρίλιος••• 2013 18:11••• - •••Τελευταία Ενημέρωση•••
•••••Πέμπτη•••, 04 •••Απρίλιος••• 2013 18:18•••

Η μαθήτρια της Α΄ τάξης του σχολείου μας, Εμανουέλλα Τζανεράκη, κέρδισε το πρώτο βραβείο Διηγήματος στον 5ο Πανελλήνιο λογοτεχνικό διαγωνισμό (31/03/2013).

Θερμά συγχαρητήρια από όλους μας!

Διαβάστε το βραβευμένο διήγημα ...

«ΤΑΞΙΔΙ ΣΕ ΧΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ»

Συνεπαρμένος από σκέψεις μυστικές, γεμάτες φόβο και σιωπή προσπαθώ να βρω διέξοδο σε μία πλαστή πραγματικότητα που ο νους δεν τη χωρεί, γιατί είναι τόσο μοναχική και απρόσμενα μονότονη. Όμως η ψυχή αρκείται στη δημιουργία για να απελευθερωθεί, να αρχίσει να ελπίζει ξανά και να ονειρευτεί. Η έντονη επιθυμία της να σπάσει τους δεσμούς της μοναξιάς, την προτρέπει να συντροφεύσει με την ανύψωση του πνεύματος. Για αυτόν το στόχο της αναζητά το καταφύγιο της ποίησης, όπου φωλιάζει η ψυχή για να αναζητήσει τη συγκίνηση και να καταλάβει τον προορισμό της.

Ο προορισμός είναι κάτι το εξωπραγματικό ή μήπως η αληθινή ουσία της ζωής; Ο προορισμός είναι το κίνητρο για να ξεκινήσεις ένα καινούργιο ταξίδι. Ένα μακρινό, ατέλειωτο ταξίδι σε τόπους εξωτικούς, γαλήνιους και ίσως φανταστικούς. Ο δρόμος είναι αυτός που θα σε οδηγήσει, αρκεί να θυμάσαι το σκοπό που σε παρακίνησε να οργανώσεις το ταξίδι και να χαθείς στα βάθη μιας απέραντης φουρτούνιασμένης θάλασσας.

Η επιμονή μου να ανταποκριθώ στις προτροπές που πηγάζουν από τις πολυπόθητες

•••••Συντάχθηκε απο τον/την ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ•••••

•••••Πέμπτη•••••, 04 •••••Απρίλιος•••••, 2013 18:11••••• - •••••Τελευταία Ενημέρωση•••••

•••••Πέμπτη•••••, 04 •••••Απρίλιος•••••, 2013 18:18•••••

επιθυμίες, με βοηθά να αντιταχθώ στην οργή της τρικυμίας που παρασυρει με μανία την άμμο και τα βότσαλα που στολίζουν την αμμουδιά, απογυμνώνοντας έτσι την παραλία. Δε διστάζει να συγκρούεται ακόμη και με πελώρια πλοία, που με την επιβλητική μορφή τους θυμίζουν τρομακτικούς γίγαντες. Θα αποδεχτώ όμως την περιπέτεια με την οποία θα με εφοδιάσει η φουρτουνιασμένη θάλασσα ακόμη κι αν μετατραπεί σε κίνδυνο. Τα κύματα της θάλασσας θα ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά πασχίζοντας να φτάσουν το πλοίο και να το κυριεύσουν, για να το εγκαταλείψουν αβοήθητο σ' έναν σκοτεινό και απρόσιτο βυθό, που δε συμβιβάζεται με τις προσδοκίες του για ένα πολύχρονο ή ακόμη και πολυτάραχο ταξίδι. Η μεγάλη διάρκεια του ταξιδιού δε με φοβίζει. Δεν επιδιώκω τις σύντομες διαδρομές που θα στερήσουν βιώματα και γνώσεις, αλλά εύχομαι ο δρόμος να είναι μακρύς. Τη θάλασσα που μάχεται να με εξουσιάσει και τα μυθικά πλάσματα που θα με τρομοκρατήσουν δεν τα φοβάμαι. Έχουν μια μορφή αλλόκοτη, αποκρουστική και παράξενα δημιουργική. Μοιάζουν με χαρακτήρες παραμυθιών με τα πολλά μάτια που έχουν και τα πλοκάμια που φέρουν μερικά. Τα πλοκάμια είναι από μόνα τους ζωντανοί οργανισμοί όταν κινούνται απειλητικά προς το μέρος μου και προσπαθούν να δεθούν γύρω από το λαιμό μου με μία ακατανίκητη δύναμη για να κυριεύσουν το σώμα μου. Υπάρχουν και ορισμένα μυθικά πλάσματα που αποτελούν μία μείξη ανθρώπινης μορφής με σχήμα θαλάσσιου ψαριού. Αυτά είναι ακόμη πιο επικίνδυνα, καθώς δεν προσπαθούν να ξεγελάσουν τη θνητή υπόσταση, αλλά υπερβαίνουν και ελαττώνουν τα όρια της συνείδησης. Η μελωδική φωνή τους είναι αυτή που εξαπατά κι αν παρασυρθείς από αυτά θα ακούσεις τη δραματική μελωδία, δηλαδή αυτή που θα δείχνει το δρόμο για το θάνατο. Όταν παρατηρώ καλύτερα αυτά τα αποστάγματα της φαντασίας, καταλαβαίνω ότι ο φόβος μου είναι προσποίηση της λογικής και τα θυμωμένα πλάσματα δε θα τα συναντήσω ξανά αν δεν τα κουβαλάει η ψυχή για να τα εμφανίσει ξαφνικά μπροστά μου.

Ελπίζω οι χαρές και οι απολαύσεις του ταξιδιού μου να είναι πολλές για να μου υπενθυμίζουν ακόμη περισσότερο την αξία του. Η καταπιεσμένη όψη της φαντασίας μου αποδεσμεύεται και ονειρεύομαι να ζήσω αρκετά καλοκαιρινά πρωινά και οι ακτίνες του ήλιου να φωτίζουν τη ψυχή μου για να ξαναγεννηθεί από τις δυσκολίες του ταξιδιού. Η δημιουργικότητα του ταξιδιού μου ολοκληρώνεται όταν αράζω σε λιμάνια μακρινά που δεν έχει προλάβει κανένας άλλος να εξερευνήσει και αποκτώ νέα εμπορεύματα, όσα περισσότερα μπορώ. Δεν ντρέπομαι να ζητήσω να με διδάξουν οι κάτοικοι του τόπου, αλλά το επιζητώ. Θα αγωνιστώ γι' αυτό το ταξίδι και θα προτάξω τη δύναμή μου απέναντι στα εμπόδια που θα προσπαθήσουν να μου υποδουλώσουν τη σκέψη. Έτσι, θα εξαφανιστούν από το δρόμο μου γιατί θα έχω υπερασπιστεί τον αγώνα που με βοήθησε να τα αντιμετωπίσω. Όσες κι αν είναι οι δοκιμασίες που μου επιφυλάσσει αυτή η προσπάθεια, ο νους μου πάντα θα ενθαρρύνεται από το ταξίδι. Ο προορισμός μου είναι να φτάσω στον τόπο που με ώθησε να ξεκινήσω το ταξίδι μου. Όμως, με την άφιξη σε αυτόν τον τόπο εκτός από την εκπλήρωση του προορισμού μου, θα πλησιάσω περισσότερο στο οριστικό τέλος του ταξιδιού. Όταν κατακτάται ο στόχος, τα όνειρά επαναπαύονται και εξαφανίζονται σε έναν θολό και ασαφή λήθαργο, από τον οποίο αναδύονται απορίες για αυτά που θα ακολουθήσουν. Γι' αυτό δεν σκοπεύω να βιάσω το ταξίδι, αλλά θα προσπαθήσω να το καθυστερήσω, για να κερδίσω πλούτη στο δρόμο και να μην εξαρτιέμαι από αυτά που περιμένω από τον προορισμό μου.

•Συντάχθηκε απο τον/την ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ•

••Πέμπτη•, 04 •Απρίλιος•, 2013 18:11• - •Τελευταία Ενημέρωση•

••Πέμπτη•, 04 •Απρίλιος•, 2013 18:18•

Πόσο γρήγορα κυλάνε τα χρόνια σαν μία εξωπραγματική δύναμη να τα εξουσιάζει και να τα πιέζει να εξελίσσονται, να λησμονούν, να θεραπεύουν. Έχουν το χάρισμα να κυβερνούν τον κόσμο και τη ζωή. Η ενέργεια που αναδύεται από μέσα τους είναι παντοδύναμη και ίσως εγωιστική. Δεν ευθύνονται όμως τα ίδια, αλλά η δικαιοδοσία που τους έχει δοθεί και από την οποία δε θα μπορέσουν ποτέ να απαλλαχτούν. Αυτό το δικαίωμά τους κατέκτησε κι εμένα και με παρέσυρε σε ένα πολυετές ταξίδι, του οποίου η φλόγα της ζωής τρεμοπαίζει μέσα στο σκοτάδι σαν ένα κερι που εξασθενεί μέχρι να σβήσει. Όταν η φλόγα του εξαφανίζεται, εκείνο δεν ανησυχεί, καθώς γνωρίζει ότι εκπλήρωσε το στόχο του. Φώτισε τον κόσμο, δίνοντάς του ζωή κι αυτή είναι η πιο σημαντική προσφορά του. Έτσι και το ταξίδι μου σαν μία έρημη πνοή ανασαίνει που δεν αντέχει τη σιωπή. Επιθυμώ να συμπαρασταθώ στην απελπισία του μα ο αγώνας μου θα είναι μάταιος, αφού ούτε θα καθυστερήσω το ταξίδι, ούτε μπορώ να το ξαναζήσω. Είναι ξεχωριστό, σύντομο αλλά κυρίως δημιουργικό. Εξάλλου, η δημιουργία είναι η μόνη που μπορεί να εγγυηθεί την επιβίωσή μας και το μοναδικό μέσο που υποδηλώνει την ύπαρξη ζωής.

Αισθάνομαι τα κύματα της θάλασσας να αgridεύουν και να χτυπούν αλύπητα το σκελετό του πλοίου. Μεγάλες δυνάμεις της φύσης, που τις θεωρούμε τόσο ασήμαντες κι όμως από αυτές εξαρτάται ολόκληρη η πλάση. Αν επιδεινωθεί η φουρτούνα κινδυνεύει η επιβίωση του πλοίου και η δική μου. Αυτό όμως που αποκτά αξία είναι το θάρρος που με καθοδηγεί στις επικίνδυνες στιγμές. Ο φόβος είναι εκείνος που θα με καταδίκασε χωρίς να μπορεί να επηρεάσει τη θέληση της θάλασσας που την ελέγχει μία ανώτερη δύναμη.

Η ευεργεσία της φύσης ξετυλίγεται μπροστά μου, όταν η θάλασσα ηρεμεί και παύει πια να με απειλεί με τις επιθετικές κινήσεις της, αποτελώντας το ιδανικό μέσο για να φτάσω στον προορισμό μου. Πολλά μπορεί να κρύβονται πίσω από το προσωπείο της φύσης που είναι τόσο εύκολο να σε παρασύρει. Αυτό υποδούλωσε κι εμένα και παραμέλησα το τοπίο που αχνοφαίνεται και αρχίζει πια να μου προκαλεί αγωνία. Νιώθω το κεφάλι μου να έχει παγιδευτεί σ? έναν ασφυκτικά στενό σιδερένιο κύκλο που με οδηγεί να αντισταθώ στην πραγματικότητα. Φοβούμενος την κατάληξη αυτού του ταξιδιού, καταλαβαίνω ότι οι αισθήσεις μου με εκδικούνται. Τα πόδια μου τρέμουν σαν να έχουν να αντιμετωπίσουν κάποιον παγετώνα που ορμά με δύναμη για να τα γονατίσει. Αναγκάζομαι να κλείσω τα μάτια και εξαφανίζονται οι τρομακτικές εικόνες του πόνου, της προσμονής, της αμφιβολίας. Η σκέψη ζωηρεύει και με οδηγεί σ? ένα μονοπάτι που θα μου φανερώσει το νησί που περίμενα να αντικρίσω καθ? όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μου. Είναι ένα μικρό νησί με καταγάλανες ακτές, που καθρεφτίζουν το νόημα του ταξιδιού μου. Μπορώ να διακρίνω πολλούς φοίνικες με καλοσχηματισμένα φύλλα και τόσο έντονα χρώματα σαν να έχουν δημιουργηθεί από έναν ιμπρεσιονιστή ζωγράφο και τι ανησυχία προβάλλει η μορφή τους. Τα κρυστάλλινα νερά του νησιού οδηγούν με βιαστικούς κυματισμούς στην αμμουδιά. Η άμμος είναι τόσο γυαλιστερή που πάνω της αντανακλούν οι ακτίνες του ήλιου. Σε πολλά σημεία της υπάρχουν κοχύλια που αν επιδιώξεις να τα εξερευνήσεις θα ανακαλύψεις ότι κρύβουν

•••••Συντάχθηκε απο τον/την ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ•••••

•••••Πέμπτη•••••, 04 •••••Απρίλιος•••••, 2013 18:11••••• - •••••Τελευταία Ενημέρωση•••••

•••••Πέμπτη•••••, 04 •••••Απρίλιος•••••, 2013 18:18•••••

έναν ολόκληρο θησαυρό. Εκλεκτά μαργαριτάρια εμφανίζονται από μέσα τους. Μοιάζουν με ηφαίστεια που εκρήγνυται και απελευθερώνουν μία λάμψη φωτός που συγκρούεται με το γαλανό χρώμα του ουρανού και δημιουργεί αλλόκοτες αποχρώσεις που εκδηλώνονται μέσα από ένα ευεργετικό αεράκι που προσδίδει αισιοδοξία. Την ονειρεμένη αυτή γαλήνη διαταράσσει ένα καλά οργανωμένο σώμα από γλάρους που με τη μελωδική και ανέμελη φωνή τους υμνούν τη ζωή. Και όταν αρχίζει να νυχτώνει βιάζεται ο ήλιος να κρυφτεί πίσω από το δικό του ταξίδι για να προσφέρει το φως σε άλλους τόπους, να γνωρίσει νέους ανθρώπους. Πόσο υπεύθυνος πρέπει να νιώθει όταν είναι η μόνη πηγή φωτός για όλον τον κόσμο. Κι όμως ποτέ κανείς δεν τον ρώτησε αν κουράζεται, αν κάθε φορά επιθυμεί να αποχαιρετά μια χώρα και να φιλοξενηθεί σε μία άλλη. Η θλίψη του όμως δε διαρκεί πολύ, καθώς ξέρει ότι τον τόπο που εγκαταλείπει θα τον ανταμώσει και πάλι πολύ σύντομα. Όταν φτάνει όμως η στιγμή του δικού του ταξιδιού, αφήνει τα άστρα να τον αντικαταστήσουν κι έτσι η ζωή συνεχίζει την πορεία της. Παρ' όλο που τα αστέρια διαφέρουν από τον ήλιο είναι κι αυτά εξίσου ικανά να εκπέμπουν τη δική τους μυστική σταγόνα φωτός που εξασθενούν τη μοναξιά που αισθάνεται το νησί από την ανυπαρξία του ήλιου. Τα νερά τότε της ακτής αποκτούν ένα βαθύ μπλε χρώμα και οι φοίνικες αναπαύονται κάτω από το λαμπερό σεντόνι των άστρων για να είναι έτοιμοι να καλωσορίσουν τον ακούραστο και πολυταξιδεμένο ήλιο.

Έτσι, λοιπόν αναμένω κι εγώ να υποδεχτώ αυτό το νησί, που θα δικαιώσει τη μαγεία της ζωής. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού προσδοκούσα αυτήν την ημέρα. Γι' αυτό το νησί θυσιάσα χρόνια από τη ζωή μου, αφιέρωσα ένα ολόκληρο ταξίδι, υπέμεινα και διδάχτηκα από αυτό. Δεν αρνούμαι ότι μερικές φορές δειλίασα, λύγισα, αισθάνθηκα μια αγωνία να με παρασύρει στο βυθό της θάλασσας, ενώ τα χέρια μου ήταν δεμένα και δε μπορούσα να αντιδράσω. Παρ' όλα αυτά, οι περιπέτειες, οι εμπειρίες και τα εφόδια που μου χάρισε το ταξίδι με έκαναν πιο δυνατό και η δύναμη της ψυχής είναι αυτή που υπερβαίνει κάθε όριο της λογικής, η οποία πολλές φορές προβάλλει ως αντίδραση την αμφισβήτηση, την εγκατάλειψη και την αποξένωση. Δεν ήταν λίγες κι οι φορές που ένιωσα το πλοίο να με εγκαταλείπει και νόμιζα ότι αυτό ήταν το τέλος του ταξιδιού. Παράξενα πλάσματα με κυνήγησαν, με εξάντλησαν αλλά η επιμονή μου ήταν η προτροπή για τη συνέχιση του ταξιδιού. Τα βιώματα που εισέπραξα από το ταξίδι παραμένουν ζωντανά και κεντημένα με συναισθήματα που απολήγουν στην ικανοποίηση για τον αγώνα που με δική μου πρωτοβουλία ξεκίνησα, αλλά χωρίς τη δική μου βούληση ολοκληρώνεται.

Νομίζω ότι πλέον είμαι έτοιμος να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα. Πιέζω τον εαυτό μου να ανακτήσει τις αισθήσεις του και να εγκαταλείψει τη σφαίρα της φαντασίας του. Δεν μπορώ να διακρίνω αν η εικόνα του νησιού που εμφανίζεται συνεχώς μπροστά μου είναι πραγματική ή είναι απόρροια ενός ψεύτικου λήθαργου που με κρατάει φυλακισμένο στην άγνοια και το απόλυτο κενό. Αποφασίζω παρορμητικά να ανοίξω τα μάτια μου για να επιλύσω τις απορίες μου. Μία μικρή απόφαση, αλλά τόσο καθοριστική. Το σκοτάδι της αμάθειας καλύπτει η λαμπρότητα της γνώσης. Καταλαβαίνω πια τι έχει συμβεί. Έχω μεγαλώσει αρκετά πια, έχω μεταμορφωθεί σ' έναν καταβεβλημένο γέρο. Αυτή την

• Συντάχθηκε απο τον/την ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ•

•• Πέμπτη•, 04 • Απρίλιος• 2013 18:11• - • Τελευταία Ενημέρωση•

•• Πέμπτη•, 04 • Απρίλιος• 2013 18:18•

κατάληξη την περιμένα. Ίσως οι γνώσεις που απέκτησα από το ταξίδι να με βοήθησαν να προβλέψω ότι όταν ανοίξω τα μάτια μου δεν θα υπάρχει κανένα νησί με πρασινογάλανα νερά, σμαράγδια και πολύτιμα πετράδια πάνω στην κρυστάλλινη άμμο. Το νησί το ανέπτυξε η δημιουργικότητά μου, ήταν μια απατηλή αίσθηση. Είναι τελείως ανώφελο να απογοητευτώ από αυτή τη ψευδαίσθηση. Αν το έκανα θα ήταν μονάχα μια παρόρμηση, δίχως αποτελέσματα. Το νησί αυτό δε δημιουργήθηκε για να εκπληρώσει τις προσδοκίες μου, αλλά ήταν το σημάδι που μου φανέρωσε πως ήταν καιρός να ξεκινήσω το ταξίδι μου. Επιτέλεσε το καθήκον του, που ήταν το ωραίο ταξίδι που μου προσέφερε. Τώρα που το ταξίδι μου ολοκληρώνεται το νησί δεν έχει τίποτα άλλο να μου προσφέρει. Έφτασε η στιγμή που με τρομοκρατούσε σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Όπως το νησί εξαφανίστηκε αφού εκπλήρωσε το σκοπό του, έτσι και το δικό μου κερί ψυχομαχάει, για να συναντήσει το νησί. Ήταν και τα δύο σημάδια, που δημιουργήθηκαν για να μου αποκαλύψουν ότι έπρεπε να βιώσω αυτό το ταξίδι.

Νιώθω τις αισθήσεις μου πια να με εγκαταλείπουν. Ο σκοτεινός βυθός της θάλασσάς μου που με τραβάει όλο και πιο βαθιά είναι ακόμη πιο κοντά. Το νησί βρίσκεται δίπλα στον σκούρο μπλε ωκεανό μου. Θα το επισκέπτομαι για να μου υπενθυμίζει την αξία του ταξιδιού, που είναι η ίδια ζωή. Δε θυμώνω μαζί του, γιατί δεν είναι το νησί που με γέλασε, αλλά το ταξίδι της ζωής που μου χάρισε σοφία, πείρα που με οδήγησαν να ξεκινήσω ένα ταξίδι σε χαμένους τόπους. Χαμένους τόπους, γιατί και η φαντασία μου που τους γέννησε έχει ανανεωθεί από το ταξίδι της ζωής.